

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев2 1553/06
11.04.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Слободана Дражића, председника већа, мр Љубице Јеремић, Власте Јовановић, Јелене Боровац и Биљане Драгојевић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против туженог "ББ", ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Окружног суда у Нишу Гж.І број 525/06 од 19. јуна 2006. године, у седници одржаној 11. априла 2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Окружног суда у Нишу Гж.І број 525/06 од 19. јуна 2006. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Нишу П1 број 1957/06 од 06. марта 2006. године, изреком у ставу првом, усвојен је тужбени захтев и поништено решење о отказу уговора о раду број 3878 од 01. јуна 2005. године, те је тужени обавезан да тужиоца врати у радни однос и призна му сва права на раду и по основу рада, почев од 01. јуна 2005. године, па до дана повратка на рад. Изреком у ставу другом, тужени је обавезан да тужиоцу исплати трошкове парничног поступка у износу од 27.000,00 динара.

Пресудом Окружног суда у Ниша Гж.І број 525/06 од 19. јуна 2006. године, жалба туженог одбијена је као неоснована и потврђена пресуда Општинског суда у Нишу П1. број 1957/05 од 06. марта 2006. године.

Против наведене пресуде другостепеног суда, ревизију је благовремено изјавио тужени, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 399. ЗПП и нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Неосновано је указивање ревидента на апсолутно битну повреду из члана 361. став 2. тачка 12. ЗПП, јер је побијана пресуда са јасним и непротивречним разлозима о одлучним чињеницама. Преосталим делом ревизије којим се указује на битне повреде одредаба парничног поступка, напада се утврђено чињенично стање, што није дозвољено у поступку по ревизији, на основу члана 398. став 2. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, наредбом директора туженог од 20. априла 2005. године одређен је прековремени рад за све запослене за дан 23. април 2005. године (субота, који је иначе био нерадни дан), због потребе процеса рада, изненадног повећања обима посла и неопходности да се у одређеном року заврше обавезе преузете уговорима. Шеф градилишта је тужиоца, као и све остале запослене на

градилишту, упознао са наредбом директора 22.априла 2005. године. Тужилац је, као и остали запослени, одбио да ради у суботу и није дошао на рад. Дана 28. априла 2005. године писмено је упозорен на настали отказни разлог. Побито решење о отказу уговора о раду донето је 01. јуна 2005. године, због повреде радне обавезе из члана 179. ств 1. тачка 2. Закона о раду, јер је својом кривицом учинио повреду радне обавезе утврђене општим актом и уговором о раду (тачка 24. алинеја 1. – неизвршавање одлуке и налога директора и непосредног руководиоца и непоштовање одлука органа предузећа из уговора о раду).

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови усвојили тужбени захтев, уз разлоге које у целини прихвата и Врховни суд, па нису основани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Тужилац је, као и остали запослени на терену, обављао редовне послове свога радног места, на извршавању уговором преузетих обавеза. Писмена наредба директора од 20. априла 2005. године, односи се на исти посао, везан за обавезе преузете закљученим уговорима. Према томе, по правилном опредељењу побито пресуде, изостали су законски услови из одредбе члана 53. Закона о раду из 2005. године за основано и законито увођење прековременог рада. Не ради се о случају више силе, изненадног повећања обима посла, нити о непланираном послу.

С друге стране, у конкретном случају не може бити речи ни о законито уведеној прерасподели радног времена у смислу одредбе члана 57. истог Закона. У питању је наредба за рад у одређени дан, а не прерасподела радног времена за дужи временски период, како прописује наведена одредба Закона.

Послодавац, према одредби члана 56. Закона о раду има могућност да радну недељу и распоред радног времена организује на други начин, уколико се рад обавља у сменама, ноћу или кад природа посла и организација рада то захтева. Међутим, у таквој ситуацији је послодавац дужан да запосленог обавести о распореду и промени распореда радног времена најмање 7 дана пре промене распореда радног времена. У конкретном случају није поштована ни ова одредба Закона о раду, јер је радни налог дат у петак, 22. априла 2005. године, за суботу – 23. априла 2005. године.

Полазећи од изложеног, правилно је опредељење нижестепених суда да тужилац није починио повреду радне обавезе због које би били испуњени услови да му се откаже уговор о раду у смислу наведених одредаба Закона о раду и уговора о раду. Тачком 2. уговора о раду између тужиоца и туженог, између осталог је прописано да је послодавац дужан да запосленог обавести о промени режима радног времена најкасније 7 дана пре промене. Према томе, тужилац није починио тежу повреду радних обавеза неизвршавања одлуке и налога директора, или налога непосредног руководиоца и непоштовања одлука органа предузећа тиме што је одбио да ради наредног дана, јер наредба о раду у нерадну суботу и саопштење те наредбе није дато у складу са законом.

Полазећи од изложеног, Врховни суд је одлучио као у изреци, на основу члана 405. ЗПП.

Председник већа-судија

Слободан Дражић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

РР